І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь.
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. в Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIV. Ч. 45. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 14-го БЕРЕЗНЯ 1967 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MARCH 14, 1967 No. 45. VOL. LXXIV.

— ОСТАННІ ВІСТІ —

Понеділок, 13 березня, 1967

В АМЕРИЦІ

ДЕХТО ДУМАЄ, ЩО ЗДА СТОЯТЬ САМІ у боротьбі проти комуністичного В'єтнаму, а в дійсності аж 37 держав допомагають різним способом Південному В'єтнамові. Військово допомагають Південному В'єтнамові: Австралія, Нова Зеляндія- Філіппіни, Південна Корея і Тейленд. Всі інші держави дають медичну, харчову, фінансову або якусь іншу економічну допомогу. Роблять це: Австрія, Бельгія, Бразилія, Велика Британія, Канада, Данія, Франція, Греція, Ізраїл, Італія, Ліберія, Голляндія, Норвегія, Еспанія, Швайцарія, Туреччина, Західня Німеччина та інші.

РАДА МІЖНАРОДНОЇ ТОРГОВЕЛЬНОЇ Палати домагається, щоб Уряд приспішив і поширив свої зусилля в тому напрямку, щоб заіснували нормальніші торговельні зв'язки з СССР та зі східньоевропейськими комуністичними державами. Ця Рада вповні підтримує проєкт Президента поширити торгівлю з комуністичними державами, але одночасно домагається, щоб ЗДА збільшили кредити для торгівлі з комуністами і щоб брали участь американські компанії в розбудові промислових об'єктів поза залізною заслоною.

ГОЛОВНИЙ ДЕЛЕҐАТ ЗДА в ОН Артур Ґолдберґ мав би бути в 1968-му році демократичним кандидатом на сенатора, про вибір старатиметься і теперішній сенатор республіканець Джекоб К. Джевітс. Такий плян має асемблимен демократ Стенлі Стейнґут, який намовив був сенатора Роберта Ф. Кеннеді переселитися до Ню Йорку та здобути сенаторський пост від республіканця. Ґолдберґ відмовився говорити в цій справі. Стейнґут вірить, що Ґолдберґ напевно здобув би для демократів сенаторське становище. Сенатор Джевітс вже почав виборчу кампанію в стейті Ню Йорк.

СЛІДЧІ УРЯДОВЦІ В УРЯДІ ПРОКУРАТОРА Ґаррісана в Ню Орліні, Луїзіяна, повідомили, що плянують застосувати гіпнозу або „серум правди" під час переслухання свідків в справі змови на вбивство президента Кеннеді 23-го листопада 1963 р. Иде про свідка адвоката Діна Андрюса, який два рази зізнав, а раз заперечив, що якийсь Клей Бертранд присилав до його бюра Освалда і численних латино-американських гомосексуалістів. Комісія Воррена твердить, що сам Освалд вбив президента Кеннеді, і не було спільників, тому ця Комісія визнала, що особа Клей Бертранд зовсім не існувала.

11-го БЕРЕЗНЯ ПОМЕРЛО ОСТАННЄ немовля з тих 8 дітей, які народила 10-го березня 21-річна мати Марія Тереса Льопез Сепульведа в Мехіко Сіті, в Мехіко. Досі відомі тільки два випадки, що жінка вродила 8 дітей: в 1921 р. в Мехіко і в 1934 р. в Китаю. Діти народилися два місяці завчасно, вони не могли жити, бо їхні віддихові органи не були ще розвинені. Народилися 4 хлопчики і 4 дівчатка. Ця подія викликала зацікавлення в цілому світі Надходили просьби про інформації з цілого світу, ЗДА, Европи, з різних держав Латинської Америки, навіть із СССР.

У СВІТІ

ІНДОНЕЗІЙСЬКИЙ ТИМЧАСОВИЙ ПАРЛЯМЕНТ ПОЗБАВИВ СУКАРНА президентського титулу і заприсягнув генерала Сугарта, як „діючого президента". Сталося це на рекомендацію Комісії, яка покликалась на одну статтю конституції Індонезії з 1945 року, яка передбачає, що коли президент помре, зречеться свого уряду, або „нездібний виконувати свої функції", на його місце вступає віце - президент. А що Сукарно відсунув був від влади й арештував віце - президента д-ра Мохаммеда Гатту 10 грудня 1956 року, зробивши себе фактичним диктатором, то віце - президента в Індонезії не було. Тепер Сукарно перебуває в одному літнищі під сильною охороною.

ІНДІРА ҐАНДІ ЗАЛИШАЄТЬСЯ ПРЕМ'ЄРОМ ІНДІЇ. Її головний суперник 71-літній Мораджі Десай відкликав свою кандидатуру, погодившись стати віце - прем'єром і знову міністром фінансів. Десай пробував був стати прем'єром вже після смерти Джаваґарлала Неру і потім після смерти Багадура Шастрі, але в обох тих випадках програв.

ЛЕОНІД БРЕЖНЄВ РІЗКО ВІДКИНУВ новий примирливий жест Західньої Німеччини, натаврувавши знову її „реваншистські" тенденції та назвавши її — єдиним джерелом неспокою і загрози для миру в Европі. Леонід Брежнєв, генеральний секретар компартії СССР, промовляв в минулу п'ятницю в ході „передвиборчої" кампанії до Верховного Совєта РСФСР. Він солідаризувався в підході до Західньої Німеччини з двома найбільшими її опонентами — Східньою Німеччиною та Польщею.

КОМУНІСТИЧНИЙ КИТАЙ ВИДАЛИВ двох совєтських дипломатів, названих тільки, як другі секретарі совєтської амбасади в Пейпінґу. Комуно - китайський уряд оскаржив їх, що вони буцім-то „знущалися" над китайськими службовиками й робітниками, що працювали в совєтській амбасаді. Під час нагальних, зорганізованих китайським урядом, масових демонстрацій проти совєтської амбаади в Пейпінґу, ті китайські урядовці й робітники в совєтській амбасаді „застрайкували". Совєтський амбасадор всіх їх звільнив з праці і на тому тлі прийшло, мабуть, до бійки.

СОВЄТИ ЗВІЛЬНИЛИ БЮЛА РЕЯ ВОРТГЕЙМА, 25-річного американського туриста, що його засудили були 21 грудня мин. року на три роки примусової праці на засланні за „крадіж" металевого ведмедика з ленінградського готелю та за нелеґальний обмін кількадесяти долярів. Найвищий совєтський суд, до якого відкликався Вортгейм, замінив ту кару гривною 5.000 рб. (5.550 дол.). Совєтський прокуратор твердив був, що той ведмедик — це „музейна вартість" та оцінив її на 300 рб., але совєтський оборонець знайшов таку саму фігурку в одній крамниці за 20 рб. Вортгейм перебував після свого засуду на волі в американській амбасаді за кавцією 22.000 дол., які зібрано з публічних датків в його рідному місті Норт Літтл Року в Аркензасі.

В ЕКСТРЕМНІЙ ПРАВІЙ ЗАХІДНЬО - НІМЕЦЬКІЙ НАЦІОНАЛЬНО - ДЕМОКРАТИЧНІЙ ПАРТІЇ НАСТУПИВ розкол. Спершу голова партії Фріц Тілен з Бремену, ніби-то поміркованіший у поглядах, виключив свого заступника Адольфа фон Таддена і сімох інших партійних діячів, прихильників Таддена. Опісля крайова партійна екзекутива стала по стороні Таддена, привернула його і його сторонників до керівництва партії та виключила Тілена. Та партія зискала була міжнародний розголос, як ніби наступниця гітлеризму, що здобуває собі популярність в німців,

Літаки ЗДА почали нищити промислові заклади Північного В'єтнаму

Сайґон. — Від другої половини минулого тижня американські бомбовики розпочали налети проти закладів важкого промислу у Північному В'єтнамі. В п'ятницю й суботу минулого тижня джетові бомбовики типу „Тандерчіф" і „Фантом" перевели налети цілими ескадрилями проти найбільшої у Північному В'єтнамі сталеварні й цілого комплексу фабричних будинків у Тайнґуєні, за 38 миль на північ від Ганою. В минулу неділю переведено подібний налет проти великої електрівні за 32 милі на північ від Ганою. В обох випадках скидано бомби вагою 750 фунтів і спричинено величезне спустошення. У тих налетах втрачено три бомбовики, збиті наземним протилетунським вогнем. У зударі з совєтськими літаками типу МІГ — американці збили один літак та пошкодили два інші. Водночас обстрілювано далі узбережжя Північного В'єтнаму з корабельних гармат. Внаслідку трагічної помилки американська артилерія, що її викликано на поміч в одному бою, взяла надто близький приціл і поцілила власний відділ, при чому згинуло 5 вояків. Поширення бомбових налетів проти північно-в'єтнамських об'єктів важкого промислу вказує — твердять коментатори — на загострення метод війни проти комуністів, щоб „підвищити ціну", яку вони платять за свою агресію.

Українці Ню Йорку відзначили Шевченкові Роковини

Ню Йок. — Комітет Об'єднаних Українських Організацій Великого Ню Йорку, Метрополітальний Відділ УККА і Наукове Товариство ім. Тараса Шевченка відзначили Шевченкові Роковини 12 березня в залі Фешен Інституту Академією, на програму якої склалися такі пункти: Американський гимн виконав на фортепіяні А. Омельський, а мішаний Хор „Думка" під дир. д-ра А. Берника виконав „Заповіт" Вербицького. Святочну промову виголосив проф. д-р Гр. Лужницький. С. Новицький (Новий Театр) віддеклямував Шевченкове „Послание" Чоловічий хор „Думка" під дир. Л. Крушельницького відспівав „Сонце заходить" (Шевченка Роздольського) і „Косар" (Шевченка — Людкевича). Мішаний Хор „Думка" під дир. Д-ра А. Берника виконав „Чи ми ще зійдемося знову" (Шевченка-Людкевича) і частину „Кавказу" Шевченка, композиція С. Людкевича („Не нам на прю з Тобою стати"). При фортепіяні був А. Омельський. В другій частині Український Оперовий Ансамбль відограв другий акт опери М. Аркаса „Катерина" у виконанні артистів: Мати — Г. Шерей (мецосопран), Катерина — Т. Лихолай (сопран), Батько — Л. Рейнарович (баритон) і Андрій — І. Гош тенор). Режисер — С. Крижанівський, при Фортепіяні — д-р І. Соневицький. Академію закінчено співом „Ще не вмерла Україна". Співали всі присутні. Оригінальна програма стягнула велике число присутніх, які своє вдоволення виявляли щирими оплесками всім виконавцям та організаторам, бо ціла програма, включно з оригінальною промовою тривала тільки дві години разом із перервою.

В Гартфорді відзначено урочисто Шевченкові Роковини

Гартфорд, Конн. — Заходом місцевого Відділу УККА відбулося тут у неділю 12 березня в залі Українського Народного Дому урочисте свято в честь Тараса Шевченка. Започатковано свято американським гимном і Шевченковим „Заповітом", що їх відспівали хор української православної громади разом із гардфордським шкільним хором під диригентурою Василя Романишина з Ню Брітену. Відкрив свято коротким словом голова Відділу УККА інж. Олександер Пришляк, після чого святочну промову про Шевченка і його живий культ серед молоді в сучасній Україні виголосив ред. Богдан Кравців. Дальшу програму свята виповнили: виступ шкільного хору, який, під керівництвом О. Пришляка відспівав три пісні „Шевченковий вечір", „У туркені..." та народну „Веснянку", деклямація 5-річної Христі Латик „Я знаю про Шевченка", інсценізація поеми „Розрита Могила" з участю Олі Борисюк, Оксани Дутка, Христі Дутка, Олі Кебало, Анни Коваль та В. Грунтовського, виступ хору української православної громади в Гартфорді під проводом В. Романишина, який крім Шевченкового „Учітеся, брати мої" відспівав ще композицію А. Гнатишина „На високій горі", фортепіянове сольо Люби Когут — „Прелюд" Степового, присвячений пам'яті Шевченка та інсценізація „Монтаж із творів Шевченка", що її вивели учні української парохіяльної школи під проводом Оксани Кузьми. Фортепіяновий супровід окремих точок виконувала Марта Пришляк, мистецьке оформлення сцени й інсценізацій належало імпрезовому референтові Відділу УККА Мих. Шевчукові. Велика заля Народного Дому була виповнена по береги.

День перед тим, в суботу 11 березня у залі Української Парохіяльної Школи відбулася доповідь ред. Б. Кравцева про П'ятий з'їзд письменників України. Присутні, понад 120 осіб, взяли жваву участь в дискусії над доповіддю та іншими актуальними справами.

Знайдено цінний кінодокумент про Україну у 1918 році

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Дня 10-го березня, якраз у Річницю смерти Тараса Шевченка, працівники Головного Уряду УНСоюзу та редакції „Свободи" мали змогу оглянути надзвичайної історичної ваги короткий кінодокумент (висвітлення триває 12 хв.), з написами німецькою мовою, знятий кінооператорами у Києві та в інших місцях України, восени 1918 року. Цей документальний фільм став власністю кінооператора і продуцента п. Ярослава Кулинича. З нього буде зроблена копія і відіслана до одного з кіносховищ на Заході для збереження живих образів з часів відродження. Докладно про зміст фільму та про обставини, за яких було його віднайдено — читайте в одному з наступних чисел „Свободи". Демонстрація цього кінодокументу, що його можна назвати „Україна в 1918-му році" була тим вимовніша в День смерти Кобзаря, що учасники перегляду бачили портрет Тараса Шевченка в Києві у 1918 році на Хрещатику, під час одного із святкувань.

Де Ґолль втратив у виборах багато мандатів у користь комуністів

Париж. — У тісніших виборах до французького парляменту у минулу неділю 12 березня ц. р. партія президента Шарля де Ґолля програла, втративши загально 40 мандатів у користь соціялістично - комуністичного бльоку. У попередньому парляменті де - ґоллісти мали 284 мандати на всіх 482, ото ж розпоряджали великою більшістю і не потребували рахуватися з опозицією. Тепер вони матимуть 244 мандати на всіх 486, ото ж матимуть мінімальну більшість. З двох заморських посілостей Франції ще не наспіли відомості про вислід виборів двох тамошніх кандидатів. Комуністи, які мали раніше 41 мандат, тепер здобули 72 посольські мандати, не - комуністична лівиця осягнула 116 мандатів, мавши раніше тільки 86. Зате центрова партія втратила два мандати і матиме їх тільки 27. Лідер того демократичного центру Жан Леканьюе закинув де - ґоллістам, що це вони самі є спричинниками зросту комуністичних впливів, бо вони, де - ґоллісти, наставилися були на знищення у Франції демократичного центру, злегковаживши собі комуністичну загрозу. Поразку уряду де Ґолля збільшив факт, що програли три впливові міністри: закордонних справ Моріс Кув де Мурвіль, військових Пієр Месмер і ветеранських справ — Алексадер Санґінетті. Однак за новою конституцією — президент де Ґолль може призначати міністрів також з-поза членів парляменту і всі три названі міністри, мабуть, збережуть свої міністерські становища.

У Балтиморі відбувся бенкет у пошану Кардинала Йосифа Сліпого

Балтимор, Мд. (Я.Ш.). — В неділю, 26-го лютого ц.р. відбувся тут у балевій залі репрезентативного готелю Шератон-Бельведер 25-доляровий бенкет у пошану Верховного Архиєпископа Української Католицької Церкви Кардинала Йосифа Сліпого з приводу 75-річчя з дня Його народження та 50-річчя Його священства. Дохід з бенкету призначено на Фонд Українського Католицького Університету в Римі. В просторій бенкетовій залі, в якій навпроти входу висів великого розміру портрет Кардинала Йосифа роботи п. Данки Барис, зібралося кругло 140 осіб. Відкрила бенкет вступним словом голова Ділового Комітету п. Оксана Юзенів, передаючи дальший провід вечором у руки д-ра Андрія Лемішки. Початкову молитву провів о. декан Петро Мельничук, парох Балтімору. Учасників бенкету вітав гість з Філядельфії, д-р Мирослав Навроцький, ініціятор та успішний організатор 100-долярового бенкету у пошану Блаженнішого Кардинала Йосифа у Філядельфії в травні мин. року. Від Т-ва за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви вітав приявних член Крайової Управи, д-р Ярослав Шав'як. Головний промовець бенкету, відомий український історик і публіцист проф. д-р Петро Ісаїв яскраво змалював постать Блаженнішого Кардинала Йосифа як організатора науки, як науковця, і, зокрема, як провідника Української Католицької Церкви та українського народу, вірности яким доказав своїми терпіннями в часі 18-тилітньої каторги. Само Провидіння — підкреслив бесідник — післало таку велику провідну постать українському народові в одному з найтяжчих відтинків його історичного

(Закінчення на стор. 3-ій)

Юліян Баранюк переобраний на голову Окружного Комітету Відділів УНС в Нюарку, Н. Дж.

Нюарк, 11-го березня. — Окружний Комітет Відділів УНСоюзу Нюарку та околиці відбув свої річні Загальні Збори, у висліді яких представники відділів перевибрали на пост голови Окружного Комітету дотеперішнього голову Юліяна Баранюка. До складу нової Окружної Управи ввійшли, поруч Ю. Баранюка, такі союзові діячі Округи: Софія Орихівська — перша заступниця голови, Володимир Сиваник — другий заступник, Володимир Роговський — секретар, Василь Салабун — касир, Мирон Леськів — орг. референт, Дарія Ґерус — імпрезова реф., мґр Іван Оверко — пресовий реф., д-р Миндюк, Осип Воробець і Василь Гнатів — члени Управи, та Марія Процак, Іван Іваник і Василь Осадчук — члени Контрольної Комісії. До складу Окружної Управи як член ввійшла автоматично, згідно зі статутом, головна радна УНСоюзу Анна Дубас.

Зборами, які відкрив уступаючий голова Юліян Баранюк, проводив о. Микола Харищак, предсідник 219 Відділу УНСоюзу, а секретарював Іван Іваник — секретар 234 Відділу. Після вичерпних звітів уступаючої Управи: голови Юліяна Ба-

(Продовження на стор 4-ій)

Українські лікарі та інженери відбули в Ню Йорку свій п'ятий річний бенкет і баль

Ню Йорк. — Минулої суботи, 11-го березня 1967 р. в великій балевій залі готелю Валдорф Асторія в Ню Йорку відбувся вже п'ятий з черги річний бенкет і баль українських лікарів й інженерів. Окремий комітет під проводом голів метрополітальних відділів обох професійних організацій, д-ра Степана Вороха та інж. Івана Заяця, в який входили ще інженери В. Гнатківський, Д. Дурбак, М. Ільків і В. Флис, був господарем бенкету, в якому взяли участь понад 400 особи, та балю, на якому забавлялося рівно 600 осіб, в цьому велика кількість молоді. Цю рокову імпрезу розпочав привітом д-р С. Ворох, який вказав на те, що бенкет і баль відбуваються в 20-річчя прибуття до цього краю перших українських лікарів й інженерів з нової іміґрації, між якими були такі визначні громадяни, як д-р Роман Осінчук, інж. Мирон Лепкалюк, інж. Шох і інші. Атракцією балю була презентація дебютанток, між якими були: Дарія Венгринович з Ню Йорку, яку ескортував Юрій Денисенко, Христина Гавриляк з Рочестеру в ескорті Романа Тарнавського, Богданна Гапій зі Сиракюз в асисті Олега Бачинського, Марта Загайкевич з Нюарку в асисті Андрія Ластавецького, Марія Кіналь з Йонкерсу в асисті Івана Шандора, Христина Кишакевич з Питсбурґу в асисті Ігоря Кіналя, Марта Салук з Нюарку в асисті Романа Кишакевича. Презентацією дебютанток відав комітет пань в складі Олени Процюк, Олександри Терлецької, Ольги Яримович, Ніни Сочинської, Тетяни Тершаковець і Христини Дурбак. Грала оркестра „Амор", солістом якої був Ігор Раковський.

МҐР. І. ВИННИК ПЕРЕОБРАНИЙ НА ГОЛОВУ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ ООЧСУ, СТВОРЕНО ОБ'ЄДНАННЯ ЖІНОК ООЧСУ

Ню Йорк. — У суботу й неділю 11 і 12 березня тут, у залях готелю „Комодор", відбувся 14-ий З'їзд Організації Оборони Чотирьох Свобід України, в присутності близько 200 делеґатів від 44 Відділів та гостей, а одночасно в іншій залі — Перший З'їзд новоствореної жіночої організації — Об'єднання Жінок (ОЖ ООЧСУ), з участю до 50 делеґаток, в тому п-і Марії Солонинки — від Централі Ж.О. Ліґи Визволення України (Канада). Заля була удекорована американськими і українськими національними прапорами та емблемою ООЧСУ і барвами революційної ОУН. З'їзди припали на відзначення 50-ої Річниці Відновлення Української Державности, 25-річчя створення УПА і 20-ліття створення ООЧСУ, і це надавало їм особливої урочистости. 14-им З'їздом ООЧСУ провадив обраний делеґатами голова З'їзду п. Володимир Мазур із Пітсбурґу; З'їздом ОЖ ООЧСУ керувала п-і Уляна Целевич із Шикаґо. Крім звітів Головної Управи — звітодавцем був голова ГУ ООЧСУ мґр. Іван Винник, генеральний секретар д-р Вол. Нестерчук, голова Контрольної Комісії мґр. Євген Лозинський, та голова Орг. Суду мґр. Михайло Дужий, обговорення, прийняття протоколу з попереднього з'їзду, уділення абсолюторії уступаючій Управі, дискусії, — присутні заслухали в двох днях напрямні доповіді д-ра Михайла Кушніра „Український націоналізм — джерело історіотворчої свідомости", ред. Ігната Білинського „20 літ боротьби за українську правду", а на З'їзді ОЖ ООЧСУ — п-і Уляни Целевич „Наші завдання". Як початок З'їздів, так і початок Товариської Зустрічі-Бенкету в готелі „Комодор" були проведені під знаком спільних молитов, що їх у різний час провели отці обох українських Церков, Католицької і Православної.

У суботу увечорі в готелі „Комодор" відбулась Зустріч-Бенкет у присутності 460 осіб. Там особисто виступив з промовою - привітом конґресмен Лїонард Фарбстейн, а від асистента Державного Секретаря, П. Дамагена, конґр. Т Дульського, губернатора Н. Рокефелера і ін., були прочитані поздоровні телеграми, як і від неприсутнього на Бенкеті сенатора Томаса Дадда, що був перешкоджений справами. Між багатьма привітами присутні стоячи і оплесками зустріли привіт від Верховного Архиєпископа Української Католицької Церкви, Кардинала Йосифа і від Митрополита Української Православної Церкви Іоана, та інших достойництв, також від 54 сенаторів і конґресменів, як і від багатьох українських установ і організацій, також низку усних привітів. Особисто вітали З'їзд суддя Метью Трой від Амер. Леґіону, і І. Дочев — від АФ-АБН, та ін. Голова уступаючої Управи ООЧСУ передав одному з промовців, президентові УККА проф.. Леву Добрянському, чек в сумі 10 000 дол. від членства — на знак реальної підтримки головної політичної репрезентації української спільноти у ЗДА. Між промовцями були крім д-ра Л. Добрянського, адв. Роман Гуглевич, президент АФ-АБН Іван Дочев, від ОУВФ — мґр. Є. Гановський, та ін. На тому ж бенкеті, на якому УНСоюз репрезентував запрошений головний предсідник Йосип Лисогір, було відзначено чотирьох довголітніх діячів ООЧСУ спеціяльними Грамотами - Подяками: остн. Ю. Кононіва, інж. Титанича, інж. С. Квасниць-

(Закінчення на стор. 3-ій)

$10,000 — збірна пожертва членів ООЧСУ на УККА

Ню Йорк. — Підготовляючись до свого 14-го з черги З'їзду, який відбувся в суботу й неділю 11 і 12-го березня ц. р. Орг. Оборони Чотирьох Свобід України впродовж кількох тижнів перевела між своїми членами збірку пожертв до Народного Фонду Українського Конґресового Комітету, яка принесла в результаті $10.-000 (десять тисяч). Чек на цю суму передав голова Головної Управи ООЧСУ мґр Іван Винник президентові УККА проф. Левові Добрянському під час бенкету, який відбувся з нагоди З'їзду в суботу, 11-го березня. Передаючи цю замітну пожертву, мґр Іван Винник підкреслив, що вона призначена на дальше скріплення тієї великої праці, що її виконує УККА і, зокрема, його президент проф. Добрянський в користь української визвольної справи. Між тими, що жертвували ці фонди, є багато тих, що ще недавно в рядах УПА із зброєю в руках боролись за визволення України. Проф. Добрянський, прийнявши пожертву, висловив Головній Управі та всьому членству ООЧСУ привітання від УККА та подяку. Якщо б тільки десять із понад пів сотні наших центральних установ і організацій, що є членами УККА, пішли щорічно за прикладом ООЧСУ, то УККА не мав би своїх бюджетових турбот, а його праця в користь визволення України була б ще виднішою і видатнішою — говорив проф. Добрянський.

Український Золотий Хрест у Ню Йорку вшанував 25-ту річницю смерти О. Теліги

5-го березня в українській православній церкві св. Володимира відправив по Сл. Божій соборну панахиду настоятель о. митрат Весоловський в сослуженні 3-ох священиків при участі церковного хору, вірних та усього членства Відділу УЗХ в Ню Йорку з прапорами й свічками. Перед Панахидою о. Євген Новицький зворушливо говорив про героїчний життьовий шлях Олени Теліги.

Цього ж вечора Нюйоркська громада й представники численних організацій заповнили залю Українського Інституту для вшанування пам'яті Олени Теліги на заклик Відділу УЗХ у Ню Йорку. В Святочному Вечері поділилися своїми згадками про поетку довголітні друзі й приятелі сл. п. Олени: д-р Галина Лащенко проаналізувала формування характеру Олени під час дитинства й юнацьких років, Наталія Лівицька-Холодна згадала про їхню співпрацю у Варшаві. Інж. Євген Маланюк про знайомство із нею перед і в час повороту її в Київ, Марія Бачинська - Донцов про свої особисті зустрічі з Оленою, а Олег Лащенко про спільну працю в Києві та її трагічну, але героїчну смерть.

Виступи промовців були поперeплітані рецитаціями поезій сл. п. Олени Теліги у виконанні артистів Студії „Живого Слова" Орисі Андрейко й Роми Шуган під мистецьким керівництвом Олімпії Добровольської.

Вечір відкрила й ним проводила д-р Софія Карпінська, культ. - осв. референтка Головної Управи УЗХ і місцевого відділу.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Повелл і Гоффа

1-го березня ц. р. Палата Репрезентантів виключила 307 голосами проти 116 з-посеред свого членства Адама Клейтона Повелла, чи, вірніше, не допустила його зайняти своє місце в Конґресі, куди обрано його в минулорічних виборах величезною більшістю голосів з Гарлемської дільниці Ню Йорку. 7-го березня ц. р., Джеймс Гоффа, президент одної з найбільших у світі робітничих спілок, Міжнародної юнії водіїв вантажних авт і сторожів, що нараховує к. 1,700.000 членів, програвши всі судові відклики, явився, щоб відсиджувати в тюрмі свою 8-мирічну кару, до якої присудили його за спробу підкупити присяжних суддів і інші провини.

Ці обидві події дуже між собою схожі. В обох випадках ідеться про осіб, які своїм хистом, енерґією і амбіцією досягли високих становищ, великого мастку та популярности у своїх колах. Адам К. Повелл був конґресменом впродовж 22-ох років і став головою одної з найповажніших конґресових Комісій — Комісії праці. Він не мав у своїй окрузі суперника, і став одним із безперечних лідерів всього муринського світу в Америці. Також Джеймс Гоффа не мав рівного собі суперника на становище голови названої робітничої спілки, де отримував річно 100.000 дол. і був справжнім диктатором у головній кватирі тієї спілки, що її здвигнено недалеко Капітолю у Вашинґтоні коштом 5 мільйонів долярів.

Обидва ці діячі мали одну спільну характеристичну рису: не перебирали в засобах, щоб втриматися на своїй позиції, і безскрупульно використовували її для своїх особистих цілей. Повелл десятки тисяч долярів з державної каси, себто насправді з кишень податковців, витрачав на подорожі членів своєї родини і приятелів, прийняв на фіктивну посаду свою дружину, а розійшовшись з нею, інкасував до своєї кишені її платню, нехтував судовими присудами в іншій справі, за яку його засудили, і ввесь час поводився найбільш арогантно. Гоффа у беззастережно відданому йому адміністраційному апараті спілки користувався людьми із злочинного світу до такої міри, що ту його спілку виключено з централі Американської Федерації Праці й Конґресу Індустріяльних Організацій.

Один і другий вважають, що вони — невинні жертви змови. Повелл твердить, що його виключили з Конґресу лише тому, що він — мурин, а Гоффа, що він жертва помсти сенатора Роберта Кеннеді, колишнього правного дорадника конґресової Комісії для розгляду корупції і насильства в робітничому русі. Один і другий навіть не допускають думки, що вони опоганювали нарід в очах світу, покликаючись на сумний факт, що кожний з них має все ще своїх численних звеличників.

Український здобуток

Саме в дні вшанування пам'яті геніяльного поета і мислителя Тараса Шевченка надійшла радісна вістка, що Сенат Манітобського університету офіційною постановою надав українській мові той самий статус, тих же самих прав, що їх мають для студентів при вступі до університету мови французька, німецька і латинська. Вже й раніше при тому університеті були курси української мови і літератури, в рямцях Департаменту славістичних студій. Але тепер українська мова — мова понад 45 мільйонів людей — стала повноправним „партнером" інших світових мов, у тому числі й клясичної латинської. Якщо додати до цієї вістки повідомлення про великі успіхи в здійснюванні давнього великого задуму — створення при одному з американських університетів постійної Катедри Українознавства, та про поступ у будові Українського Католицького Університеті в Римі, — то можна твердити про великі здобутки вільних українців і вільної української культури в Західньому світі. Ці здобутки мусимо зміцнювати й розвивати, починаючи від найменших клітинок, де лунає українська мова — від дитячих садочків — і кінчаючи нашими науковими, культурними, політичними та громадськими інституціями, де на зміну старшим діячам поволі, але певно приходять молодші, подекуди вже за океанами народжені, носії української мови, традицій і культури.

Але, радіючи цими милевими успіхами, не можемо забувати, що вони не чиїсь мітичні успіхи, а таки наші власні, і що послаблення уваги до питання української мови, обов'язкової двомовности наших дітей і молоді це питання першої ваги, яке — як рослина вологи — вимагає нашої щоденної уваги, піклування, читання видань українською мовою, користування нею в наших будинках, приватних і громадських. Кожній країні нині потрібно, і чим далі, тим більше, двомовних і тримовних громадян: через нові засоби комунікації земна куля стала ніби меншою, а проблем стало більше.

Не можемо також спускати з ока щораз більшого натиску комуністичних русифікаторів і душителів національної культури та мови в Україні. Під цим кутом рішення Сенату Манітобського Університету набирає особливої ваги не тільки культурної, але й політичної.

ХРЕЩАТИК ЗРУЙНУВАЛИ КОМУНІСТИ

Впродовж яких 25 років совєтські історики вперто заперечували факт, що злочинне зірвання головної маґістралі української столиці — це діло рук залишених у Києві під час німецької окупації большевицьких аґентів. Всесоюзна, в тому числі й київська преса твердили, що той злочин — діло рук німців, які вирішили не залишити каменя на камені від столиці України. Але київська „Літературна Україна" з 21 лютого ц. р. у нарисі А. і В. Парфенюків „Максим не повернувся" нарешті ствердила, що замінування й зірвання Хрещатика було справою таки комуністичних аґентів.

„Лише кілька днів господарювали німці в Києві" — розповідає та газета, — населення мусімо здати всі радійоприймачі в маґазині „Дитячий Світ". Між тими, що здавали, був залишений у Києві комуністичний аґент „Максим" — Іван Кудря з села Прецевого біля м. Борисполя. Він здав радіоприймач „СВД-М", заладований динамітом.

Далі „Літературна Україна" подає такі ревеляції:

„О другій годині ночі приміщення колишнього маґазину „Дитячий Світ" здригнулося від вибуху. Пекельне полум'я блискавично охопило величезний будинок. Солдати патрульної служби марно намагалися рятувати напіврозздягнених офіцерів, що так необачно зайняли верхні поверхи будинку. За кілька хвилин полум'я охопило сусідню будову, де розмістилась командатура. А за годину - другу вибухи злилися в суцільний гуркіт, і невдовзі весь Хрещатик, де квартирувало найбільше фашистів, зник у божевільному вогневі. Шабаш вогню, що не припинявся кілька тижнів, сіяв смерть..."

Згаданий „Максим" довгий час перебував у окупованому фашистами Києві і, можливо, на його ж доноси загинув не один патріот - українець з рук Ґестапо. Врешті - решт він і сам загинув з ґестапівських рук, як підпільний совєтський радист-розвідчик. „Літературна Україна" стверджує, що він був „кадровий чекіст", який зривав різні об'єкти, зокрема трамваї, очевидно — „переповнені німцями". Нібито немає свідків, що від тих зірвань загинули й сотні українців.

Як раніше, так і нині в Совєтському Союзі нічого не діється без наперед обдуманого і зваженого пляну. Щоб згладити враження від документальної вістки, що Хрещатик був зірваний і спалений таки большевицькими аґентами, „Радянська Україна" з 17 лютого, себто за кілька день перед ревеляціями „Літературної України", опублікувала довгий репортаж про те, яким буде Київ... у 1970-их роках — „Риси майбутнього Києва". Там обіцяють 22-поверховий будинок у столиці України, розвантаження центру Хрещатика, перенесення офіційних установ та великих крамниць у інші, заплановані тепер, райони, що будуть розбудовуватись; обіцяють збільшити довжину метрособвею до 65 кілометрів то, що: „Вже в нинішній п'ятирічці трудящі міста одержать 4 мільйони 200 тисяч квадратних метрів житла, або приблизно 140 тисяч квартир. За цей час намічено спорудити 100 дитячих комбінатів, садків і ясел, 15 шкіл, 280 крамниць, десять критих ринків, багато медичних, побутових об'єктів. Серед закладів культури — драматичний театр, театр естради і мініятюр, кіноконцертний зал, 11 кінотеатрів, бібліотека Академії Наук УРСР на 20 мільйонів книг, будинки актора, композиторів, товариства „Знання"...

Самозрозуміло, доводиться розбудовувати й Київ, що має вже до півтора мільйона населення. Але розбудовувати не з „старшобратської любови", а через необхідність, якої не оминути. Однак, жадні пляни не можуть притемнити злочину, що його заподіяли комуністичні окупанти українській столиці, починаючи від зірвання динамітом соборів і церков ще до війни (і під час війни — „Успенського"), і кінчаючи нічим не справданим злочином — зірванням маґістральної вулиці Києва.

Бачимо, що ґеноцид можна застосовувати не лише проти людей, а й проти міст, пляново їх знищуючи і спотворюючи потім на власну подобу.

Перші натяки на те, що Хрещатик був зірваний комуністами, з'явилися ще минулого року, зокрема в повісті Кузнєцова „Бабин Яр", у московському журналі „Юность". Виринали то одна, то друга версії, підсувались думки про „необхідність жертв" у війні тощо, поволі закреслювали те, про що твердили по війні всі совєтські Академії Наук та Військові Академії, мовляв, гордість української столиці Хрещатик був зірваний німецькими фашистами... Але тепер „Літературна Україна" пише про це зовсім інакше. Але чи все пише?

У Києві в роки війни загинули Олена Теліга, Рогач, Орлик, закарпатський поет Іван Ірлявський та багато інших, приїжджих і місцевих українських патріотів... Загинули від куль Ґестапо. Воно виловлювало українців-націоналістів, але його руки були закороткі, щоб аж із таким розмахом самостійно діяти. Чи не було там і не лише в Києві, ще в повній мірі не виявленої широко зорганізованої співпраці із комуністами, що коштувала українському народові, економіці і культурі таких страшних жертв? **(Сн)**

СВІДОК КОЗАЦЬКОЇ СЛАВИ

На річці Горині біля Рівного знайдено великий козацький човен з початку 17 сторіччя, довжиною в 14 метрів, видовбаний з дуба. Знахідку перевезено до Львова і покладено під голим небом на території Етнографічного Музею. Припускають, що тим „дубом" частина козаків, які охороняли північний кордон України, пливши вздовж Прип'яті, від м. Стародуба до Пинську, в той час, коли армія Богдана Хмельницького прямувала на Львів (1648 рік).

„ЛЕТЮЧІ ТАРІЛКИ"

Летючі тарілки, що це: ґалюцинації, природні світлові ефекти, містифікації чи справді космічні кораблі з інших плянет?

У серпні 1966 р. — читаємо в газеті „Сетардей Івнінґ Пост" — старшина ракетної бази в Північній Дакоті несподівано завважив, що надаване ним радіопересилання урвалось. В той самий час інший старшина побачив у небі якийсь дивний летючий об'єкт, що, випромінюючи ясночервоне світло, з величезною швидкістю підносився і обнижувався. Його максимальну висоту радар визначив на 100.000 стіп. Незабаром появився другий подібний об'єкт, роблячи круті віражі довкола першого. По якомусь часі перший відлетів у північному напрямі, а другий зник у червоному сяйві.

Кількома днями раніше поблизу цієї самої ракетної бази полісмен бачив кулястої форми предмет, що, звільна похитуючись з боку на бік, перелетів понад пагорбом на висоті яких 10 стіп. Коли він побіг у тому напрямі, таємничий предмет раптом знявся вгору і зник.

Ці випадки є типовими для тих численних загадкових появ „нерозпізнаних летючих об'єктів (УФО), що їх протягом 18 років вивчають наукові консультанти американського летунства.

Д-р Д. А. Гайнек, директор астрономічного дослідного центру про Нордвестерн університеті, який погоджувався спершу з іншими експертами, що „летючі тарілки" є оманом зору або природніми феноменами, тепер заявляє, що з 15.000 випадків, які він перестудіював, кількасот „загадкові", а 1 з 25 — „вражаючі". Щодо цих останніх випадків його думку поділяють численні живі свідки, інтеліґентні особи, з-поміж них метеорологи, астрономи, пілоти, університетські професори.

„В 1948 році, — пише в згаданій вище газеті д-р Д. А. Гайнек, — уперше почувши про „летючі тарілки", я собі подумав, що все це — чисті вигадки. В той час я був директором астрономічної обсерваторії при Огайському університеті. Одного дня явилось до мене кілька осіб з просьбою пояснити феномен „летючих тарілок". Я заявив їм, що це — ще не розгадане явище природнього характеру.

„На жаль, наше летунство також не приділяло досі достатніх грошей та уваги, щоб дослідити ці загадкові явища, і „Проєкт блакитної книги" — програма дослідження цих явищ, міститься з усім своїм персоналом в одній лише кімнаті. Від 1947 до 1965 року тут досліджено 10.147 випадків, з яких 600 залишилось „не виясненим".

В 1952 р. д-р Гайнек виступив у пресі з статтею, в якій стверджував конечну потребу взятися до енерґійної розв'язки цієї таємниці, і наступного року Команда військово - повітряних сил провела панель з участю визначних науковців на чолі з Г. П. Робертсоном, відомим фізиком. Учасники того панелю прийшли до висновку: „Наявні дані не дають підстав твердити, що ці феномени можуть бути фізичною загрозою для національної безпеки.

У серпні 1953 року мав місце один із найбільш загадкових випадків, що їх досліджував д-р Гайнек. Це була „летюча тарілка", яку схоплено вночі на радарскоп поблизу летунської бази в Еллсфорті. З висланого в тому напрямі літака пілот спостерігав цей „ясніший від найяснішої зірки об'єкт, який летів із швидкістю вдвоє більшою за швидкість джета". П'ятеро осіб на землі потвердили ці спостереження пілота. Тієї ж ночі за 220 миль від Еллсфорту „летючу тарілку" бачив сержант повітряних сил. „Я дослідив цей випадок, — пише д-р Гайнек, — але не знайшов для нього вияснення".

Тим часом вістки про „летючі тарілки" надходили з цілого світу. В списку „блакитної книги" зареєстровано 70 країн, де їх спостерігали.

Від 1958 до 1963 року кількість спостеріганих „летючих тарілок" зменшилась, але від 1964 року раптово підвищилась. В одному з випадків таємничий об'єкт, шугаючи на висоті кількох стіп над землею, видавав пронизливий свист.

У багатьох випадках домашні тварини виявляють занепокоєння, ще поки ці феномени появляються на небі.

В липні 1965 р. д-р Гайнек ще раз звернувся до Команди летунства, пропонуючи зорганізувати систематичне дослідження цих явищ. У квітні 1966 р. його переслухано в цій справі перед Комісією Палати Репрезентантів.

Д-р Гайнек подає чотири можливі вияснення таємниці „летючих тарілок":

— Наслідок містифікації або ґалюцинації.

— Новий тип секретно випробовуваної зброї.

— „Гості" з космічних просторів.

— Природні феномени, яких ми ще не можемо пояснити.

У жовтні м. р. Команда Летунства проголосила, що справу дослідження явища „нерозпізнаних летючих об'єктів" провадитиме група визначних науковців Колорадського університету. Д-р Роберт Лов, який очолює цю групу, 5 березня ц. р. заявив: „Ми досягли вже певних успіхів. Ми не нехтуємо ніякими вістками про „летючі об'єкти", навіть повідомленнями поодиноких осіб про те, що вони бачили живі істоти на цих об'єктах або поблизу них".

У Крайовому комітеті для дослідження повітряних явищ — приватній організації, вважають, що „летючі тарілки" є космічними кораблями, з яких незнані істоти з інших плянет спостерігають життя на Землі.

Нові й найбільш неймовірні пригоди із летючою тарілкою розповіла в неділю 12-го березня ц. р. на телевізійній програмі „Перервана подорож" подружня пара Бетті і Барні Гілл з Ню Гемпшир. Вони твердили, що, повертаючись із Канади, „зустрілися" з летючою тарілкою, і в їхній подорожі „пропало" дві години. Під гіпнозою вони відтворили, що з ними за ті дві години сталося: вони були „гостями" у залоги летючої тарілки, і описані ними в загальних рисах людські істоти з іншої плянети провели на них різні досліди. Їхню пригоду описав у своїй книжці Джан Фуллер, що брав участь у програмі. Панелістами в тій програмі були проф. Джеймс МекДоналд з Арізонського університету, д-р Ліо Спрінкл з університету у Вайомі, д-р Карл Саґан з Гарвардського університету та співробітник журналу „Тайм" Ліон Джарофф і „Ворлд Джернел Трибюн" Едвард Еделсон. Модератором був Дейвід Шинбрун. Усі вони дуже серйозно трактували проблему „летючих тарілок".

(Вяч.)

Голоси читачів

ПРО „ЗОЛОТІ РОКОВИНИ"

Прошу вибачити, що так відволік свою скромну заплату за Ваш прекрасний календар - альманах за 1967 рік. Я пенсіонер, властиво користувач скромної канадійської провінційної запомоги ($75 на місяць). Вже мав заготовлених $2.00 заплати, але через клопоти з зубами відтягнувся з висилкою.

„З нуду" взявся читати альманах, і вже перша стаття зовсім мене захопила. А коли почав вчитуватися в дальші статті, не міг відірватися від майстерно насвітлених історичних подій з-перед 50 років.

Я сам був і учасником і свідком тих славних подій, і в моїй пам'яті переходять вони мов на екрані. Був я в Києві і за Центральної Ради і за Гетьманату, зараз після атентату на німецького „ґавляйтера", генерала Айхгорна, був і за большевиків у відомих „бендерських казармах" 1920 р., ужитих як збірний пункт вояків і старшин Української Галицької Армії, вже тоді подуманих на майбутнє фізичне винищування українських патріотів.

Одначе, людина тоді не могла так того всього в собі сконцентрувати, як тепер з перспективи 50 літ автори потрапили це все насвітлити як історичної ваги документ. То дійсно було чудо!

Перечитавши всі ці фахові статті, можуть хіба ще люди злої волі ці події з упередженням критикувати. На жаль, є ще середовища, які між рядками натякають, що Україна починається від них! Коли прийде нагода і ці люди потраплять в такому короткому часі серед революційного хаосу і вже з нацією на 300% свідомого свого „я" такого довершити, як ті тодішні „соціяли", то направду я вже тепер клоню свою сиву голову перед їх чином.

Тому, прочитавши цей в в повному значенні цього слова золотий альманах, складаю, не як задумував два, а десять долярів, які прошу призначити на „Веселку" (може теперішній дітворі Господь дозволить бути будівничими Української Держави). Мені ж прошу прислати ще два примірники альманаху, які я хочу ужити як презент. (Коби можна було його статті, бодай ті, які стисло насвітлюють історію будови Української Держави, як прекрасна стаття проф. Меннінґа, видати англійською мовою, дуже багато зробили б вони доброї пропаґанди не лише серед наших таки, на жаль, уже тільки англомовних, але й серед інших людей).

Якщо б ви задумували цього листа опублікувати, прошу мого імени не подавати (хіба ініціяли), бо не хочу лукавої підозри, що, мовляв, за десять долярів „робить собі славу". Моя слава вже давно жевріє в моєму серці, як збірна Слава Українських Січових Стрільців, члена отого бездискусійного першого після 250-літньої перерви лицарського Ордену.

Чи не є лицарями ті, які в ім'я Української Держави жертвували своїм молодим життям, почавши від Веречок, Маківки, Кобили в Карпатах 1914 року, почерез Лисовичі, Викторів, Галич, Лисоню, Александрівськ над Дніпром, славну Хортицю, далі з такими ж славними Лицарями Української Армії за Львів, Київ аж до горезвісного „чотирикутника смерти"? Котра нація тепер, „дозріла" до державницького життя, такі жертви для того життя складала?

А чи не були лицарями високопатріотичні допоміжні в будові держави сили, ще вчора затуркані, безіменні „Івани" — робітники на залізницях, пошті, в майстернях, не раз голодні, неодіті, а то й без лікарської помочі, які по 48 годин, а то й більше, без зміни свою службу повнили і які вже після упадку Держави тяжко терпіли від наїзників за свій патріотизм враз із своїми родинами? А селяни, які без примусу віддавали на збірний пунк харчі не тільки для армії, але й для міст, і які синів своїх під кріс посилали боронити молоду Державу. З них, отих селянських синів і складалася більшість армії. А їх так мало або й зовсім таки не згадуєтся на різних наших академіях...

Ю. Г.
член УНС
Монтреаль, Канада

Календар „Золоті Роковини" дуже гарний, але треба було вмістити знімку гетьмана України Павла Скоропадського.

У всіх статтях, що торкаються Української Держави за гетьмана Павла Скоропадського, нічого немає неґативного. Наприклад, у спогадах п. н. „Хлоп'ячими очима" п. В. С-ко на стор. 130-ій пише:

„Про те, що вже немає Центральної Ради, а на її місце прийшов гетьман, довідався я вперше від батька. Він мені сказав, що гетьман — царський генерал - адьютант, походить із старовинного українського роду і є нащадком останнього українського гетьмана Івана Скоропадського" і т. д.

А на стор. 131-ій цей же автор описує, як то було, коли постала Українська Держава за гетьмана Павла Скоропадського:

„У місті появилась „державна варта" — гетьмансь-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Микола Костирко

ЗГАДКИ ПРО ІЄРОМОНАХА О. МИКИТУ

(1)

Ієромонах о. Микита, „у миру" Олександер Кожин, своєю громадсько-політичною працею в часах українських визвольних змагань і будування української держави залишив глибокий слід у політичному житті Одеси.

„Тип суворого ченця-аскета часів св. св. Антонія й Теодосія Печерських ... Худе обличчя, оточене чорною бородою, чорне волосся з сивиною на скронях ..." — так писав про цю видатну людину-борця за волю України, надхненника молоді В. Мошинський.[1]

Пригадую собі о. Микиту кількома роками раніше від того часу, як з'явився він на українській громадсько-політичній арені.

Між царською Росією й Німеччиною ішла війна. Урапатріотичний дух панував над усім і всіма. „Наліпка" шпигуна - германофіла загрожувала кожному свідомому українцеві. Я був тоді учнем одеської комерційної школи імени імператора Миколи Першого.

Нас, учнів, завжди цікавило, що діється в приміщенні при школі, де мешкав з родиною Афанасій Кожин, керівник канцелярії. Його молодший брат, закінчивши у 1914 році нашу школу, став „блискучим" старшиною. Нас приваблювала його офіцерська уніформа, і ми часто заглядали у вікна того мешкання. Воєнна романтика того часу впливала на нас, і ми збіглися дивитися, як того офіцера випроваджували на фронт. За кілька місяців він, уже ранений, вернувся з „ґеорґієм" на грудях.

В скорому часі, в тому ж мешканні з'явилася нова, ще імпозантніша постать: ієромонах о. Микита. Ми вже знали, що це не звичайний собі чернець-священик, яких ми часто бачили на вулицях, а герой, який з хрестом в руці, верхи на коні, летів в атаку попереду свого полку. Мабуть, козача кров озивалась і під чернечою рясою.

Вибухла революція 1917 року і заворушилась українська національна стихія. Кожний шукав собі місця в боротьбі за національне визволення, в розбудові всього того, що було під забороною.

Відчувався брак фахових культурних сил, брак книжок в українській мові.

Ієромонах о. Микита став одним із перших українізаторів Православної Церкви, а згодом одним з перших священиків Української Автокефальної Православної Церкви в Одесі.

Приймаючи участь в багатьох українських громадських організаціях, він на всякого роду зборах, урочистих зібраннях і вечірках виступав з запальним словом, закликаючи жертвувати гроші й книжки на засновану ним українську книгозбірню.[2]

У комерційній школі, яку я тоді вже закінчував, зорганізувався невеличкий гурток українців. Незабаром ми довідались про існування на Ніженській вулиці української бібліотеки. То було колись велике житлове приміщення, на другому поверсі, з бальконом на вулицю. Прийшовши туди, ми побачили на дверях табличку з написом: „Перша Українська Національна Книгозбірня". Велика заля, колись вітальня, була заставлена столами. На них були розкладені книжки, переважно у нових палітурках. Очі розбігалися, читаючи назви. Були там також підручники з хемії, фізики, альґебри, яких ми ще не бачили в українській мові! Було чимало й інших львівських видань, що їх придбав о. Микита під час окупації Львова російським військом.

Книжки лише виїмково випозичалося додому, але з усього того скарбу можна було користати на місці. Для того до розпорядження читачів були вигідні фотелі. Згодом книгозбірня перейшла до іншого приміщення, де кількість книжок значно збільшилась, але таких вигід для читачів уже не було.

Розглянувшись у книжках, я побачив в кінці залі о. Микиту, що розмовляв з двома літніми добродіями. Я відразу впізнав у ньому того героя-ченця, якого ми подивляли кілька років тому. Отець Микита, завваживши уніформу комерційної школи, підійшов до нас і сказав кілька слів на привітання. З того й почалося наше знайомство, яке з часом перейшло в глибоку приязнь.

***

Отець Микита, як я від нього довідався, народився у Слобідській Україні, в Глухівському повіті. Він не раз згадував, що в його жилах тече козацька кров, і це було помітне в його вчинках. Він мав у собі якусь притягальну силу і тому молоді в його оточенні ніколи не бракувало. Та й найбільшу увагу він присвячував молоді, зокрема найменшим. Для них влаштовував кожної неділі розваги зі співом та деклямаціями.

У книгозбірні о. Микита радо нав'язував з відвідувачами розмови на теми розбудови національного життя. Частенько заходив тут вже старенький, відомий всьому місту архітект Нестурх. За його проєктами споруджено в Одесі кілька імпозантних будинків, зокрема в античному стилі Міську Публічну Бібліотеку. Вона й дотепер є одним із архітектурних чудес Одеси.

Архітект Нестурх був найбільшим приятелем о. Микити і приобіцяв побудувати для книгозбірні в українському стилі „палац", як він казав, який мав перевищити „публічку". Початкові шкіци вже були готові, але дальші нещасливі для України події не дали змоги здійснити той проєкт...

На початку 1918 року большевицька влада позбавила книгозбірню вигідного приміщення, і вона перенеслася на ріг Княжеської і Кінної вулиць. То були дві кімнати за крамницею українського споживчого товариства. У першій поміж полицями з книжками і дерев'яною перегородою стояло ліжко о. Микити, яке хлопці жартівливо звали „Прокрустовим ложем". Коли доводилося сідати на те ліжко, то відчувалося, що то справді було ложе аскета.

[1] В. Мошинський — Український Державний Театр ім. Т. Шевченка в Одесі у 1920 році. „Визвольний шлях", кн. XI, 1966, стор. 1247-1262.

[2] Книжки українською мовою потрапляли в Одесу вже з 1914 року нелегально, після пограбування Львова царськими військами. В моїй бібліотеці були книжки з ілюстраціями про похорон Маркіяна Шашкевича, а також і інші, які привіз з фронту брат моєї дружини, тоді військовий старшина.

[3] В школі було біля 50% жидів, немало росіян і інших „націоналів". Українці були в значній меньшості, але тому, що багато жидів і росіян учнів були симпатиками большевиків, це міцно об'єднувало українців; „малоросів" серед нас не було.

(Продовження буде)

Бенкет на пошану Кард. Йосифа Сліпого

(Закінчення зі стор 1-ої)

життя. Другу промову, присвячену Достойній Особі нашого Ісповідника Кардинала Йосифа, виголосив о. крилошанин Василь Соловій, парох Балтімор-Куртісбею. В мистецькій частині бенкетової програми виступила Шарльотта Ордасси-Баранська, солістка нюйоркської Метрополітальної Опери. При фортепіяновому супроводі проф. Богдана Перфецького вона відспівала величаву молитву А. Гнатишина „Богородице Діво", а пізніше ще в'язанку пісень українських композиторів. Оце вперше виступала перед українським Балтимором співачка такого великого мистецького формату. Приявні реагували на її спів спонтанними оплесками. В половині бенкету наспіла на залю телеграма від Блаженнішого Кардинала Йосифа з Ватикану. Слова Його привіту та Його Архиєрейське Благословення для учасників бенкету прийняли приявні ентузіястичними оплесками та вставанням з місць. Заява синівської відданости та запевнення моральної і матеріяльної підтримки Архипастирським задумам були змістом привітання для Кардинала Сліпого від приявних. Після многоліттєвія Блаженнішому Ювілятові та кінцевої молитви, що її провели оо. В. Соловій та проф. Євстахій Весоловський, ціла заля відспівала „Боже Великий, Творче Всесильний" і цією піснею закінчено бенкет, що був однією з найбільш достойних імпрез українського Балтимору в останніх роках. Ініціятива уладити цей бенкет вийшла від Балтиморського Відділу Т-ва за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви. Дня 15-го жовтня мин. року оформився для тієї цілі Громадський Комітет Балтимору, який вибрав з-поміж себе Діловий Комітет Бенкету, що його очолила п. Оксана Юзенів. Її заступником був Данило Пісецький, Лев Подоляк був секретарем Ділового Комітету, Гаррі Кені його скарбником. Членами Ділового Комітету були ще такі громадяним: проф. Петро Войтович, д-р Дмитро Коструб'як, Володимир Стельмах, Теодор Хай. Справами мистецької програми та пропагандивної акції займався д-р Ярослав Шав'як.

НТШ відзначило проф. Б. Загайкевича

Ню Йорк. — В суботу 11 березня ц. р. Наукове Товариство ім. Шевченка в ЗДА, разом з Радою Реґіональних Комітетів і Комісією Реґіональних дослідів, відзначило 80-ліття життя проф. Богдана Загайкевича, заслуженого члена Товариства, музеолога, бібліофіла, архіваря і реґіонального дослідника, педагога та науковця. Наукову Конференцію, що відбулася у виповненій авдиторії Українського Інституту Америки в Ню Йорку, відкрив і нею проводив директор Філологічної Секції, проф. д-р В. Лев. З нагоди цієї Конференції наспіли численні привіти.

Першу доповідь н. т. „Реґіональні публікації" виголосив проф. В. Лев, подаючи працю і діяльність існуючих реґіональних комітетів та реґіональні збірники, що вже появились чи є у підготові до друку. Прелеґент згадав також про періодичні реґіональні видання. З черги О. Соневицька подала у своїй доповіді способи та техніку збирання і редаґування реґіональних матеріялів та цікаві подробиці з опрацьовуваного нею збірника про Південне Поділля. П. Ямняк доповідав про життя Ювілята, та його наукову працю в Інституті Мистецтва у Відні (проф. Стрижґовський), в Архітектурному Відділі Харківського університету, далі як директора Окружного Музею в Перемишлі, його працю у збиранні археологічних знахідок, стародруків та інших цінних музейних матеріялів та його життєвий шлях як сотника Української Армії і педагога. У кінцевому слові Ювілят поінформував присутніх про нові реґіональні видання в українській, польській, німецькій і єврейській мовах та про свою теперішню працю над збірником Лемківщини. У признанні заслуг Ювілята, Наукове Товариство ім. Шевченка відзначило його, з нагоди 80-ліття життя, почесною грамотою, що її вручив проф. В. Лев.

МҐР. І. ВИННИК ПЕРЕОБРАНИЙ НА ГОЛОВУ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ ООЧСУ

(Закінчення зі стор 1-ої)

кого, інж. Чорнописького. Велике враження на присутніх справила церемонія урочистого внесення прапорів: українського національного та різних організацій УВ-Фронту, в тому і СУМ. Зустріч розпочалась співом американського гимну, у виконанні п-і Лізи Чепіль із Філядельфії, і була закінчена співом українського Гимну, відспіваним усією залею. У мистецькій частині Бенкету-Зустрічі виступила група акторів із Філядельфії: Марія Лисяк, Ліза Чепіль, Богдан Паздрій (режисер), Ярослав Пінот - Рудакевич з монтажем Олега Лисяка „У боротьбі", за фортепіяном була Роксоляна Гарасимович, акомпаніяторка хору „Кобзар" у Філядельфії. В кінці Бенкету-Зустрічі ті ж актори виконали гумористичний скеч „Світовий Конґрес".

У неділю, після Богослуження, продовжувалась за пляном праця обох З'їздів, що закінчилась однозгідним вибором нової Головної Управи ООЧСУ на наступну 2-річну каденцію, в такому складі: голова ГУ ООЧСУ — мґр. Іван Винник, 1-ий заст. голови — ред. І. Білинський, 2-ий заст. — Л. Футала, 3-ий заступник — п-ні Уляна Целевич, ген. секретар — д-р В. Нестерчук, члени ГУправи: д-р М. Кушнір д-р П. Мірчук, мґр. І. Базарко, д-р М. Чировський, д-р С. Галамай, ред. В. Давиденко, д-р Б. Романенчук, В. Левенець, Б. Казанівський, Т. Качалуба, інж. Є. Івашків, сот. М. Фриз, мґр. Є. Гановський, Д. Костик. До Конт. Комісії ввійшли: голова — мґр. Є. Лозинський, члени: д-р І. Подриґуля, М. Зацухний, М. Ганущак. До Організаційного Суду: голова — мґр. М. Дужий, д-р О. Соколишин, маестро М. Черешньовський, М. Грицков'ян. Головна Управа новоствореної політичної організації — автономної частини при ООЧСУ — ОЖ ООЧСУ — була обрана в такому складі: голова ГУ ОЖ ООЧСУ — Уляна Целевич, заст. голови — Мирослава Ласовська, 2-га заступниця — Іванна Тарнавська-Цісик, 1-ий секретар — Стефанія Бернадин, 2-ий секретар — Іванна Гілевич, 1-ий фін. референт — Людмила Костик, 2-ий фін. референт — Анастасія Гутанталь; також уконституйовано Контрольну Комісію і Товариський Суд та 8 пань увійшли, як вільні члени, до Головної Управи ОЖ ООЧСУ. Учасники З'їздів і гості мали впродовж двох днів нагоду оглянути виставку, влаштовану д-ром Олександром Соколишином (частину експонатів дав д. Харук), на якій були показані книжкові різномовні видання ООЧСУ впродовж 20 років, журнал „Вісник" за 20 рр. та багато пам'яткових відзнак, жетонів, поштових наліпок і т.д. ООЧСУ і фотознімок з праці цієї організації. Частину З'їздів та Бенкету-Зустрічі зафільмував п. Я. Кудинич. Кінцеву, спільну частину, з участю делеґатів і делеґаток обох З'їздів закінчив короткою промовою голова 14-го З'їзду ООЧСУ Володимир Мазур та подякою за довір'я — голова ГУ мґр. Іван Винник. Резолюції обох З'їздів будуть опубліковані після остаточного опрацювання відповідною Комісією. В кінці присутні відспівали „Не пора". Обидва З'їзди пройшли під Шевченківським гаслом: „Борітеся — поборете"!

ДНІПРОВИЙ КАНАЛ ДО КРИМУ

Як повідомила „Радянська Україна" з 3 березня, вже розпочалось „прорізування так зв. Чорноморської вітки Північно - Кримського каналу", що бере свій початок від 8-ї помпувальної станції і протягнеться на 85 кілометрів. Коли споруда буде здійснена, то вода з Дніпра дійде до найбільш висуненого на захід району Криму, на Тарханкутський півострів, де тепер є лише сухий степ і каміння.

Що писала „Свобода" 50 років тому

10 березня, 1917:

„ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ В АМЕРИЦІ!"

„Родимці! Ділимося з Вами веселою вісткою, що невтомні заходи Української Ради і ласкава поміч Всч. о. Адміністратора П. Понятишина увінчалися якнайкращими успіхами: отсе Конґрес у Вашинґтоні ухвалив УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ і до переведення в діло сеї преважної справи забирається саме Українська Рада. Американські конґресмени відчули недолю українського народу в Европі. Крайня нужда наших рідних старців, жінок і дітей зворушила благородні серця американців і вони рішилися прийти з поміччю нашій рідні в Старім Краю. На основі ухвали Конґресу видасть Президент Злучених Держав зазив до цілого населення Америки, що день 21 квітня ц.р. буде призначений на збирання жертв для українців, котрі потерпіли в теперішній страшній війні. Цим способом хоче ціла Америка прийти в поміч українському народові в старім краю..." Ню Йорк 8 марта 1917. За Українську Раду в Америці: о. В. Довгович, предс., Д. Капітула, заст. предс., П. Кирилюк, заст. предс., Гр. Заячківський, секр. рек., о. Е. Сидоряк, секр. фін., К. Кирпів, касир, о. В. Держирука, о. О. Павляк, С. Ядловський — радні..."

„СУМНІ РОКОВИНИ В СУМНИЙ ЧАС"

„Під гук гармат, під стогін ранених і конаючих, під рясні ридання вдів і сиріт доводиться нам споминати ім'я Того, що ціле своє життя мріяв про „тихий рай".

Шевченко — співець недолі нашого народу, лицар, що „людям волю писав", пророк, що бачив свободу рідного краю щойно по великих зусиллях найширших верств українського громадянства, по окропленню її „вражою злою кров'ю" — не може бути забутим навіть серед найбільших злиднів. Конаючий чоловік відживає, коли хоч іскра надії заблисне. І тому навіть „в останнюю тяжкую мінуту" буде згадувати наш нарід ім'я Шевченка як того, що подає луч надії на ратунок..."

Учні школи св. Юра заощадили в „Самопомочі" понад 40 тисяч долярів

Ню Йорк — Із звіту з діяльности федеральної кредитової кооперативи „Самопоміч" у Ню Йорку, під головуванням дир. Ю. Ревая, присутні на 16-ох річних зборах довідались, що діти української парохіяльної школи св Юра, в кількости 294 учнів — мають на своїх щадничих книжечках у „Самопомочі" вже понад сорок тисяч долярів. За звітовий рік „Самопоміч" виплатила членам дивіденди в сумі понад 159 тисяч дол. на понад 25 тисяч дол. більше, ніж попереднього року. Кредитівка розвивається, і учасники зборів переобрали на знак довір'я і подяки — попередню Управу.

✝

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що 10-го березня 1967 року в Рочестері, Н. Й. відійшла у Вічність, по тяжкій недузі, заосмотрена Найсвятішими Тайнами

БЛ. П.

ОЛЬГА БЕДРІЙ з БАНАХІВ

на 59-му році життя.

ОСТАП БЕДРІЙ з Дітьми і Родиною

✝

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що 11-го березня 1967 року в Бронксі, Н. Й., відійшла у Вічність на 58-му році життя, по довгій і тяжкій недузі, прийнявши Найсвятіші Тайни

бл. п. Люба Дребич

з дому Щудлюк

ПОХОРОН відбудеться у вівторок, 14-го березня 1967 р. з похоронного заведення при 3188 Вестчестер Евеню, Бронкс, (Йосиф П. Сіньковський — похоронний директор), до церкви св. Юра в Ню Йорку в годині 9:45 рано, а опісля на український цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокім смутку:

МИХАЙЛО — муж
ЮРІЙ з дружиною ХРИСТИНОЮ — син і синова
МИХАЙЛО — син
ОРЕСТ ЩУДЛЮК — брат з дружиною СЛАВІЄЮ
ЛЮБОМИР ЩУДЛЮК — брат з дружиною ОЛЕЮ
Ближча і дальша Родина в Америці і Україні

✝

Ділимося з Рідними і Знайомими сумною вісткою, яка наспіла зі Станиславова (Україна), що там упокоїлася в Бозі в дні 21-го лютого 1967 р. наша Найдорожча МАТИ й БАБУНЯ

бл. п.

МОТРЯ З ВАСИЛИКІВ БОРКОВСЬКА

В Похоронних обрядах, які відбулися 25-го лютого 1967 р. узяли участь:

донька — ЄВГЕНІЯ УШКЕВИЧ
сестри — АТАНАЗІЯ ГАВРИЛЮК
НАТАЛІЯ МАКСИМЕЦЬ
ЕМІЛІЯ ВАСИЛИК — з Родинами

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Син — Д-р ІВАН БОРКОВСЬКИЙ, Прага, Чехосл.
Доньки — СОФІЯ КІЧОРОВСЬКА, Шикаґо
ЯРОСЛАВА САЛИК, Ню Йорк
АННА ЛІСЬКЕВИЧ, Шикаґо
ОКСАНА БАБІЙ, Вінніпеґ
з Родинами

ПРО „ЗОЛОТІ РОКОВИНИ"

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ка поліція, що дуже нагадувала колишніх „городових", а на селі — колишніх „стражників". (Так і повинно було бути! — Л. Савойка). На базарах з'явилося подостатку всякого роду продуктів: селяни, виходило б, з довір'ям поставилися до нової влади. Ціни на все спали. „Тепер так, як було за царя", — казала бабуся. Появилися знову українські гроші — шаги, гривні, карбованці. А що найголовніше — в Харкові постала перша українська гімназія, де всі предмети викладалося українською мовою. В тій гімназії найкращі харківські україністи О. Синявський, О. Сумцов, Х. Алчевська, Г. Хоткевич та ін. — і батько казав, що такими силами можна було б обсадити цілий університет".

Так, так, шановні панове, воно було. Бо це не був хаос, як за Центральної Ради, але була дійсна Українська Держава, де ви могли були бути безпечні всюди, де всюди поставали українські школи, університети до Академії Наук включно, чого так „стидається" наша Академія Наук в Ню Йорку і під час своїх роковин навіть не згадує, що її в Києві створив гетьман України Павло Скоропадський.

І багато - багато всього того, чого вимагає самостійна держава, було. А Ви навіть не вмістили знімки тодішнього гетьмана України Павла Скоропадського. Натомість є інші знімки „дуже й дуже важливі". Наприклад, знімка пана Миколи Лівицького. А хто ж він такий? Які заслуги має для Української Держави? Це, певно, вмістили його знімку за статтю про отамана Петлюру.

Я отамана Петлюру шаную. Робив, що думав і що уважав на той час за потрібне. Я знав його добре ще з Москви (був тоді в російськім полоні в Богородську, під Москвою, і перебраний їздив до Українського Комітету в Москві, де от. Петлюра редаґував „Украинскую Жизнь"; там познайомився з бандуристом Василем Ємцем, що нині є в Голлівуді), але надміру „кадить" йому п. Микола Лівицький: „Він — з породи вождів, людина з того тіста, що колись у старовину закладали династії, а в наш демократичний час стають національними героями". Отаман Петлюра, якби встав з гробу, то би дуже засоромився від цих слів.

Ну, але це вже Ваша справа.

Інж. Любомир Савойка

Свєтлана Сталіна дістала тимчасовий азиль в Швайцарії

Женева. — Донька Сталіна, Свєтляна, яка 6 березня ц. м. несподівано зголосилася в американській амбасаді в столиці Індії Ню Делі, заявила, хто вона і просила дати їй політичний азиль, прибула 11 ц. м. до Швайцарії, діставши, за поседництвом американської дипломатії візу на тимчасовий 6-місячний побут. Свєтляна



Світлана Алелуєва-Сталін

Сталіна, яка мала совєтський пашпорт на і'мя Свєтляляна Алелуєва, за свою мамою, що померла в 1932 році, прибула до Індії, привізши попіл свого останнього чоловіка, гіндуського комуніста Бріджеса Сінґа, який помер у Москві 31 жовтня мин. року. Совєти дозволили їй на ту подорож до Індії, де вона перебувала у родини померлого чоловіка. Відтіль вона писала й депешувала своїм двоїм дітям, що залишилися у Москві, 22-річному синові Йосифові, що його мала з подружжя з професором Ґріґорієм Морозовим, і 16-річній дочці Єкатерині з подружжя із Юрієм Ждановим, сином большевицького „достойника" в Ленінграді. Вона була ще теж заміжня з сином Каґановіча.

Американські власті не хотіли, за газетними твердженнями, зразу перевозити Свєтляну до Америки, щоб не спричинити цим „прохолодження" ніби-то добрих теперішніх стосунків з Москвою. Швайцарські власті ізолювали Свєтляну від преси, загрозивши закордонним кореспонеднтам репресіями, якщо вони будуть шукати з нею зв'язок, якого вона, дуже втомлена, собі не бажає. До Швайцарії перевезли її окремим літаком, з короткою зупинкою в Римі. Свєтляна Сталіна має тепер 42 роки, а не, як помилково подавано, 57. Вона відмовилась покищо подати прилюдно причини своєї втечі. Совєтський уряд заявив, що це її „приватна справа", де вона хоче жити.

„Тризуб", „Чорноморська Січ" і УСК здобули перемоги

Минулої неділі, 12-го березн,я, вперше після зимової перерви відбулися всі мистецькі змагання футболу на Сході ЗДА за визначеним календарцем. Всі три українські футбольні дружини здобули перемоги і цінні точки в їх змагу за чолові місця Американської Футбольної Ліґи та НАФЛіґи.

„Тризуб, Філядельфія, розгромив 8 : 0 Мадярський СК з Ню Бронсвіку в мистецьких змаганнях АФЛіґи у Філядельфії. Стрільцями воріт у цій перемозі були: Бенітез 4, Яковина, Макаріон, Мендез і Полета по одних. „Тризуб" займає в дану пору в табелі АФЛіґи друге місце, маючи на свому рахунку 18 : 4 точок і відношення воріт 39 : 8.

„Чорноморська Січ", Нюарк, також легко розправилася із місцевим суперником Портуґальським СК, перемагаючи його з вислідом 7 : 1. Ворота для „Ч. Січі" здобули: Чайка 3, В. Вільчак, Л. Вільчак, Дімейн і Тирнер по одних. „Чорноморська Січ" веде в табелі АФЛіґи точками 22 : 4 і відношенням воріт 43 : 16.

УСК Ню Йорк, який має вигляди здобути знову звання чемпіона „Великої Десятки" НАФЛіґи, виборов перемогу 3 : 2 над твердим НСК Бруклин у мистецьких змаганнях, які відбулися на грищі суперника. Ворота для УСК-у стрілили: Фульчик 2 і Вільсон 1.

Здобувши дві точки в останніх змаганнях, УСК висунувся на перше місце табелі „Великої Десятки" з точками 13 : 7 і відношенням воріт 16 : 9.

Юліян Баранюк переобраний...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ранюка, секретаря д-ра Осипа Утриска і касира Василя Салабуна, уділено Управі на внесок Контрольної Комісії абсолюторію. Опісля заст. гол. предсідника Володимир Сохан і гол. касир Іван Кокольський виголосили доповіді про стан УНСоюзу, його працю і пляни на будуче, звертаючи особливу увагу на мету трирічної членської кампанії — осягнення 100,000 членів у ювілейному 1969 році. Головний радний і обласний організатор Степан Гавриш зробив обширний перегляд осягів Округи та її стану, як теж накреслив пляни і завдання на наступні роки. Він вичислив передові Відділи, які в минулорічній кампанії членів здобули найкращі успіхи, а це Відділи ч. 340, 234, 14, 37, 133, 371, 214, 219, 43, 272 і 76. Вкінці гол. рад. С. Гавриш передав заст. гол. предсідника В. Сохановi 25 аплікацій нових членів, що їх вже на березень приєднали ось такі союзові діячі: Юліян Баранюк 10 членів на загальну суму забезпечення $19.000, Софія Орихівська — 10 членів, Анна Дубас — 3 члени, о. Микола Харищак і Василь Осадчуд — по одному.

Вкінці доповідей відбулося святочне вручення пропам'ятної таблиці новій членці Клюбу Заслужених Союзовців — Софії Орихівській, та додаткових зірок за повторне членство у Клюбі — Михайлові Отрокові і Анні Дубас.

На Зборах був приявний предсідник Першого Відділу УНСоюзу Українців Евангеликів ч. 340 пастор Андрій Давидюк, якого Відділ виказав найкращі успіхи в членській кампанії 1966 року.

Після виборів та внесків для добра Округи предсідник Зборів о. М. Харищак закрив наради, дякуючи за участь всім приявним, в тому й представникам Головного Уряду. Новообраний голова Окружної Управи Юліян Баранюк подякував в імені цілої Управи за вибір, як теж склав подяку о. М. Харищакові за переведення Зборів.

В часі Зборів була проведена збірка на побудову нових будинків на пластовій оселі „Вовча Тропа", яка принесла $115.00 пожертв від приявних представників союзових Відділів.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 19-го БЕРЕЗНЯ 1967 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Місячні збори Т-ва І. Франка — 83 Відд. від год. 12 до 1-ої по пол. в Укр. Гор. Клюбі при 847 Н. Франклін вул. Довгуючих членів проситься вирівняти залеглість. — Р. Карбівник, гол., Ст. Гавриш, секр.

Посмертні згадки

ІВАН ЗАЯЦЬ, член 307 Відд. УНС ім. митр. А. Шептицького в Бостоні, Масс., помер 25 лютого 1967 р. по довгій і тяжкій хворобі на 46 році життя. Покійний народився 6 липня 1921 р. в с. Рудники, пов. Підгайці, Західна Україна. До УНС вступив 1961 р. Полишив у смутку дружину Александру, синів Гелмута і Мирона та своїх знайомих. Похорон відбувся 1-го березня 1967 р. з похоронного заведення до Укр. Кат. Церкви при участи родини, знайомих і членів Товариства.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа

ЛЮЇЗА СИДОР, членка 5-го Відділу УНС в Асторії, Н. И., померла 27 лютого 1967 р. у Flushing, N.Y., на 37-му році життя. Покійна полишила в смутку мужа Григорія, 2 дітей, сина Gregory, дочку Lisu, 2 сестри і 3 братів та велику родину. Похорон відбувся 2 березня 1967 р. на цвинтар в Асторії.
Вічна Їй Пам'ять!
Управа Відділу

ЄВА ВЕРЕЩАК, членка Т-ва Запор. Січ — 192 Відд. УНС в Геркімер, Н. И., померла 10-го січня 1967 р. по тяжкій недузі, на 80 році. Покійна нар. в с. Побужани, пов. Камінка Струмілова, Галичина. Полишила в глибокому смутку 2 дочки і сина та численну родину. Похорон відбувся з Укр. Православної Церкви св. Покрови, на український цвинтар в Геркімер, Н. И. Супроваджали Покійну на Вічний Спочинок — родина та члени УНСоюзу.
Вічна Їй Пам'ять!
Управа Відділу

ОЛЕКСА ЛІСОВИЧ, член Товариства Запор. Січ — 192 Відд. УНС в Геркімер, Н. И., помер 16 січня 1967 р., проживши 82 роки. Покійний походив з с. Побужани, пов. Камінка Струмілова, Галичина. До УНСоюзу вступив 1937 р. Покійний полишив в смутку зам. дочку Анну та сина Михайла. Похорон відбувся з Укр. Правосл. Церкви св. Покрови на український цвинтар при участи родини та членів УНСоюзу в Геркімер, Н. И.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

Приймається оголошення святочних побажань у „Свободі"

Адміністрація „СВОБОДИ" повідомляє, що йдучи назустріч загальним побажанням, вона й в цьому році призначить окремі шпальти збільшеного Великоднього числа на оголошення традиційних святочних привітів і побажань.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ:

1 цаль через 1 шпальту	$ 3.00
1 цаль через 2 шпальти	5.00
2 цалі через 2 шпальти	10.00
3 цалі через 2 шпальти	15.00
4 цалі через 2 шпальти	20.00
5 цалів через 2 шпальти	25.00
6 цалів через 2 шпальти	30.00

та в інших розмірах.

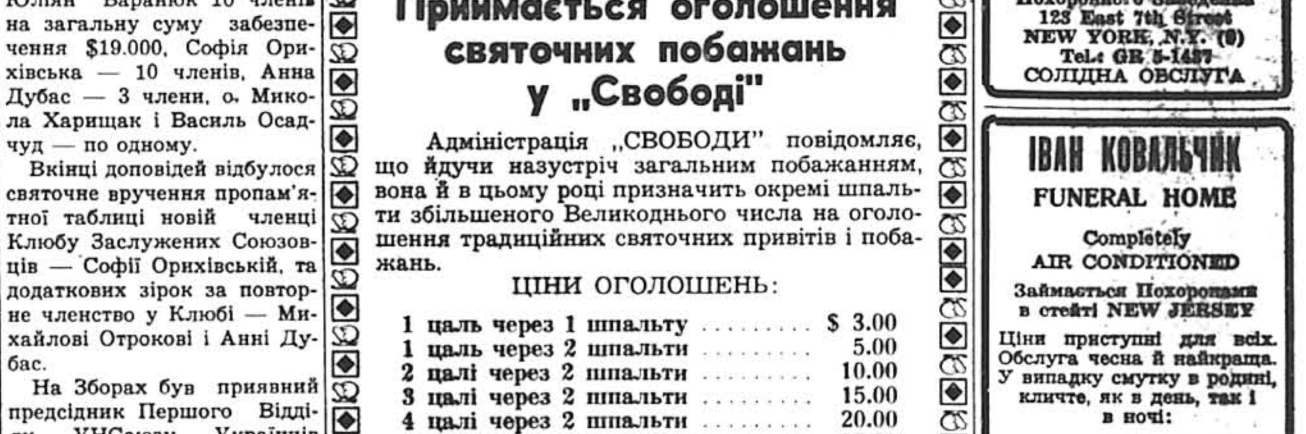
Треба сподіватися, що загал нашого Громадянства використає цю нагоду, щоб передати свої традиційні побажання та дати про себе знати своїм рідним, приятелям та знайомим навіть в найдальших закутинах світу, куди навряд чи звичайна пошта занесла б таку вістку. Великий тираж „СВОБОДИ" та відповідний зміст збільшеного святочного числа, надають таким побажанням окремої вартости і значення.

ОГОЛОШЕННЯ ПРИЙМАЄТЬСЯ:
за новим стилем до 18-го БЕРЕЗНЯ, включно, за старим стилем до 22-го КВІТНЯ 1967 року.

Зголошення святочних побажань, **РАЗОМ З ГРОШЕВОЮ ОПЛАТОЮ,** залежно від величини оголошень, надсилати до:

"SVOBODA"
83 Grand Street Jersey City, N.J. 07303

ТАРЗАН, Ч. 5776 Людина в чорному!



— Жінка одного фармера жила так довго, що могла оповісти фантастичну історію... — продовжував Джонсон. — Вона присягала, що бачила чорну пантеру і людину в плащі разом із нею! Джонсон легко дрижав. — І ще одна річ... Поки ще пантера кинулася на мене, я, також, думав, що бачив людину в чорному!